

bange for, at de ved at beholde dem vilde komme til at ligge over med dem eller vilde faa dem fordærvet og derfor har ønsket at komme af med dem, har de stillet dem til Ernæringsraadets Disposition. Nu staaer de pludselig overfor Mangel og henvender sig til Ernæringsraadet for at faa Hjælp af det, medens de tidligere har sendt Kartoffler ind til det. Det er jo en yderligere Belysning af, at der maa være visse Kommuner, som har truffet urigtige eller ikke fuldt ud heldige Dispositioner. Dette har enkelte Steder i Landet fremkaldt visse Vanskeligheder med Hensyn til Kartoffelforsyningen. Men jeg tillader mig at henvise til, at i Aar har Kartoffelspørgsmaalet netop paa Grund af den Lov, vi vedtog i Fjor, og det Paabud, der er givet Kommunerne, stillet sig langt bedre end det foregaaende Aar, idet man først nu hen mod Slutningen af Juni Maaned begynder at tale om visse Vanskeligheder med Hensyn til Kartoffelforsyningen, medens saadanne Vanskeligheder i tidligere Aar indtraadte paa et betænkeligere Tidspunkt.

Anden Viceformand (Alfred Christensen): Folketingsmand Martin Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Martin Hansen: Til det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) skal jeg sige, at jeg har ikke udtalt mig om, at § 2 i Lovforslaget her skulde bortfalde. Det er muligt, min Bemærkning kunde forstaaes saaledes. Naar jeg talte om at overflødigge § 2, tænkte jeg paa § 2 i den bestaaende Lov, som netop omhandler Reguleringen. Jeg mente for øvrigt, det klart fremgik af mine Udtalelser, at det var det, jeg sigtede til. Hvorvidt det er min Skyld, at jeg har taget Glæden fra det ærede Medlem i Dag, ved jeg ikke, det kunde være, at det var det ærede Medlems egen Skyld; min Stilling er i Dag som i Gaar.

Men nu tror jeg, at Uklarheden er paa Ministerens Side; thi naar Ministeren sagde, at der vilde være en hel Række Kommuner, som ikke vilde være i Stand til at udnytte Loven, hvis nærværende Lovforslag blev omformet, saaledes som jeg har skitseret det, er det mig en Gaade. Jeg kan nemlig ikke forstaa, at naar, efter det Forslag, jeg har skitseret, Staten udfører det, der findes under § 1 a., og man overlader til Kommunerne at foretage det, der findes under § 1 b., Pengene da ikke vil gaa med og blive brugt i lige saa stor Udstrækning, som naar Ministerens Forslag vedtages. Thi det er en Bemyn-

digelse til Kommunerne til at kunne foretage dette eller hint, men det staaer Kommunerne frit for, hvorvidt de vil gøre det. Naar Staten derimod foretager en Hovedregulering, bliver i alt Fald hele det Beløb, som vi bliver enige om, at Staten skal regulere med, anvendt. Og efter den Erfaring, jeg sidder inde med, har det aldrig været saaledes, at Kommunerne ikke har brugt tilstrækkeligt til at hjælpe dem, der trængte til Hjælp. Jeg tror ikke, man i Almindelighed kan rette den Anke mod Kommunerne. Jeg vil gerne have et klart Svar fra Ministeren, et mere udtømmende, om, hvorledes jeg skal forstaa den Gaade.

Indenrigsministeren (Rode): Hvad enten vi har de nuværende Priser paa Smør og Brød eller de nedsatte Priser, som det ærede Medlem antydede, vil det være nødvendigt at have betydelige Beløb til Disposition for Kommunerne til Fordel for de vanskeligst stillede. Men hvis dette Beløb skal være tilstrækkeligt, maa det lægges an efter de Kommuner, hvor der er særlig Trang til Anvendelse af Beløbet til Fordel for de mindst bemidlede. Hvis man skal have ensartede Beløb, maa man lægge det an efter de Kommuner, der kræver mest til dette Formaal, Hovedstaden, større Kommuner eller lignende Arbejderdistrikter, men da vil uvægerligt nøjagtigt det samme Forhold indfinde sig under denne Dyrtidslov som under den nuværende, at der vil være en Række Landkommuner, der ikke har Brug for saadanne Beløb efter § 16 og derfor ikke anvender dem, medens de, hvis de anvendte dem, efter § 1 a vilde være i Stand til at foretage yderligere Foranstaltninger for deres Beboere. Derved, det erkender jeg, bliver i disse Kommuner Beboerne i Almindelighed noget bedre stillet, end de bliver i de første Kommuner. Det er den Ulighed, der da bliver tilvejebragt. Hvis man ikke vil have saadan Ulighed, vil man blive nødsaget til, hvis man skal gaa den Vej, det ærede Medlem anbefaler, at indføre en saadan Ulighed positivt i Loven, at man stiller større Beløb til Raadighed for visse Kommuner. Jeg har ment, det var rigtigt, at Staten skulde stille samme Beløb til Raadighed for alle Kommuner og stille det paa en saadan Maade, at Kommunerne kunde benytte det. Det er ikke sket det sidste Aar, idet en Række Landkommuner ikke har kunnet anvende Beløbet, fordi Lovens Regler var saaledes, at de lagde Hindringer i Vejen derfor.